

NASIL YAPMALI

TIQQUN

Çev. İnan Mayıs Aru

Nedircik Yayınları
Biga, Çanakkale
www.nedircikler.com
instagram.com/nedircikler

Nasıl Yapmalı, Tiqqun
Mart 2023
© Nedircik Yayınları
Çeviri: İnan Mayıs Aru
Redaksiyon: Aysen Çoluk

E-kitap olarak ilk baskı, Mart, 2023

“Ne istediğimi bilmiyorum,
ama onu nasıl alacağımı biliyorum.”

Sex Pistols
Anarchy in the UK

YİRMİ YIL. *Karşı-devrimle geçen yirmi yıl. Tedbiri bir karşı devrimle.*
İtalya’da.
Ve başka yerlerde.
Yirmi yıl süren bir uyku, emniyet kapıları ardında, emniyet bekçilerinin
nazarında. *Bedenlerin* uykusu, sokağa çıkma yasağı altında.
Yirmi yıl. Geçmiş geçmiyor. Çünkü savaş sürüyor. Serpiliyor. Yayılıyor.
Yerel meclislerin küresel ağında (*dispositifs*). Öznelliklerin özgün bir kalibrasyonunda. Yeni bir
yüzeysel barışta.
Silahlı bir barışta
güzelce tezgâhlanmış, örtmek üzere üstünü hissedilemez seyrini
bir içsavaşın.

Yirmi yıl önce
punk vardı, 77 hareketi, Otonomi,
kentli Kızıldere’liler ve dağınık gerillalar vardı.
Birdenbire,
uygarlığın bir yeraltı nahiyesinden fırlayıvermiş gibi,
beliriverdi koca bir öznellikler karşı-dünyası
artık tüketmek istemeyen, artık üretmek istemeyen,
artık öznellik olmak dahi istemeyen.
Devrim molekülerdi, karşı-devrim de öyle.
Gördü önce saldırgan,
sonra da süreğen tertibini,
yoğunluk taşıyan her ne varsa etkisiz kılan koca bir karmaşık makinenin.
Patlayabilecek her ne varsa etkisiz hale getiren bir makine.
Tüm tehlikeli bölünürleri,
tüm itaatsiz bedenleri,
tüm otonom insan kalabalıklarını.
Sonra yirmi yıl süren ahmaklık, bayağılık, tecrit ve kimsesizlik geldi.
Nasıl yapmalı?

Yeniden ayağa kalkmak. *Başını* yukarı kaldırmak. Tercihen ya da mecburen. Her neyse, cidden,
şimdi. Birbirinin gözlerine bakıp “Hadi, yeniden başlayalım,” demek. Bırak bilsin herkes, bir an
önce.

Yeniden başlıyoruz.

Pasif direniş, manevi sürgün, kesintili çatışma, hayatta kalma yetti artık. Yeniden başlıyoruz.
Yirmi yıl içinde, görmek için bol bol vaktimiz oldu. Yeterince anladık. Herkes için demokrasi,
“terör-karşıtı” mücadele, devlet eliyle katliamlar, kapitalist yeniden yapılanma ve toplumsal
tasfiyenin Muazzam Eseri,
ayıklayarak,
geçicileştirerek,
sıradanlaştırarak,
“modernize ederek”.

Yeterince gördük, yeterince anladık. Araçları ve amaçları. Bize ayrılmış geleceği. Mahrum
bırakıldığımız geleceği. İstisnai halleri. Polisi, yönetimi ve adli makamları yasaların üstünde tutan

yasaları. Çerçevenin dışına çıkan her şeyin adlileştirilişini, psikiyatikleştirilişini, tıbbileştirilişini. *Kaçan* her şeyin.
Yeterince gördük, yeterince anladık. Araçlar ve amaçlar.

İktidar gerçek zamanda kendi meşruiyetini tesis ettiğinde,
şiddeti, tedbir hale geldiğinde
ve hakkı, “müdahale hakkı” olduğunda,
artık haklı olmanın bir faydası yoktur. *Ona karşı* haklı olmanın.
Ya daha güçlü olmak lazım ya da daha kurnaz. İşte bir de bu nedenle
yeniden başlıyoruz.

Yeniden başlamak asla *bir şeyi* yeniden başlatmak değildir. Ne de işlere kaldığın yerden yeniden başlamak. Yeniden başladığın şey daima *başka bir şeydir*. Daima eşi benzeri görülmemiştir. Çünkü bizi buna iten şey geçmiş değil, kesinlikle geçmişte

olmamış
olandır.

Çünkü yeniden başlayan aynı zamanda, o zamanki *kendimiziz* de
Yeniden başlamak demek askıya alınmışlıktan çıkmak demek. Oluşlarımız arasındaki teması onarmak demek.
Hareket etmek demek,
yeniden,
neredeysen oradan,
şimdi.

Mesela bazı tuzaklar var
artık düşmeyeceğimiz.

“Toplum” tuzacı. Dönüştürülmek. Yok edilmek. İyileştirilmek.
Toplumsal bağ tuzacı. Birileri “onarır” gibi yaparken birilerinin de yıkacağı.
Artık bu tuzaklara düşmeyeceğiz.
İnsanın gezegensel küçük burjuvalığın militan bir ögesi,
gerçek bir *vatandaş* olması gerek,
toplum diye bir şeyin artık var olmadığını görmemesi için.
İnfilak ettiğini. Onu temsil edenlerin terörü için bir bahaneden başka bir şey olmadığını.
Gayba karıştığını.

Toplumsal olan her şey artık yabancı bize.

Kendimizi *toplumsal* olan her türlü yükümlülükten, her türlü imtiyazdan, her türlü aidiyetten kati surette azade sayıyoruz.

“Toplum”,

Tamiri mümkün olmayana verilen isimdir genelde
bir yandan onu dönüştürmek isteyenler nezdinde

Varsayılmaz olana.

Bu yanılısamayı reddeden kişi mecburdur
bir kenara çekilmeye
arasına
bir mesafe koymaya
müşterek mantığıyla
İmparatorluğun ve ona itirazın,
seferberlik mantığıyla,

müşterek geçicilikleriyle
aciliyetin.

Yeniden başlamak bu yer değiştirmeyi mesken tutmak demek. Giderek büyüyen
bir *öznelisizleştirme* yetisiyle, kapitalist şizofreniyle yüzleşmek demek.
Silah bırakmadan firar etmek demek.

Çaktırmadan tüymek demek.

Yeniden başlamak demek toplumsal çözülmeye, bulanıklığa önyak olmak,
seferberliğin lağvına katılmak demek,

şu ya da bu imparatorluk üretim-tüketim ağının yaşama ve kavga araçlarını boşaltarak
seçilen bir zamanda,
onu batırmak demek.

Sözünü ettiğimiz şey yeni bir savaş,
yeni bir *partizan* savaşı. Ne cephesi var ne üniforması, ne ordusu ne de nihai bir muharebesi.
Her ne kadar onlara bağlanmış da olsa *Fococu* reklam akışlarından öteye açılan bir gerilla.
Her yönüyle örtük bir savaştan söz ediyoruz. Daha vakit var.

Bir *mekki* savaşı.

Neredeysek orada sürdürülen.

Hiç kimse adına değil.

Hiçbir adı olmayan

kendi varoluşumuz adına.

Bu ufak yer değiştirmeyi gerçekleştirmek.

Artık zamanımızdan korkmadan.

“Kişinin zamanından korkmaması bir uzam sorunudur.”

Bir işgal evinde. Bir sefahat aleminde. Bir isyanda. İşgal edilmiş bir tren ya da köyde. Yabancılar
arasında, hiçbir yerde bulunamayacak *özgür bir parti* arayışında. Bu yer değiştirme tecrübesini
gerçekleştiriyorum.

Kendimi öznelisizleştirme tecrübesini. *Oluyorum*

herhangi bir tekillik. Mevcudiyetim, genelde benimle ilişkilendirilen tüm nitelikler aygıtından
taşmaya başlıyor.

Beni *ne olduğumla* değerlendirmeye kalkışan birinin gözlerindeki hüsrânın tadını çıkarıyorum,
beni *böylesine olağan*, böylesine erişilebilir görmekten duyduğu *kıssisel* hüsrânın. Bir başkasının
jestlerinde, beklenmedik bir suç ortaklığı buluyorum.

Beni bir *özne* olarak, kamusal bir nitelikler düzenlemesiyle donatılmış bir beden olarak yalıtın her
şeyin eriyip gittiğini hissediyorum.

Bedenler sonuna dek yıpranıyor. Ve sonundaysa belirsizleşiyor.

Bir bloktan diğerine, *herhangilik* eşdeğerliği *mahvediyor*. Ve yeni bir çıplaklığa varıyorum,
terbiyesiz bir çıplaklık, sanki aşkı giyinmişim gibi.

İnsan hiç Benliğin zindanından tek başına kaçabilir mi ki?

Bir işgal evinde. Bir sefahat aleminde. Bir isyanda. İşgal edilmiş bir tren ya da köyde. Bir araya
geliyoruz yeniden.

Bir araya geliyoruz yeniden

herhangi tekillikler olarak. Yani

ortak bir bağ temelinde değil,

ortak bir mevcudiyet temelinde.

İşte bu bizim

komünizm talebimiz. Geceye özgü uzamlar ihtiyacı,

bir araya gelebileceğimiz

ötesine geçip
yüklemlerimizin.

Ötesinde tanımanın *zorbalığının*, tanımayı bedenler arasındaki nihai mesafe olarak dayatan.
Kaçınılmaz bir ayrılık olarak dayatan.

BİRİNİN – erkek arkadaşım, ailem, çevrem, şirketim, devlet, kamuoyu – beni aracılığıyla tanıdığı
her şey, o BİRİNİN beni mecbur tuttuğu her şeydir.

Bana durmaksızın ne olduğumu, *niteliklerimi* hatırlatarak o biri beni her bir durumdan çekip
çıkarmayı istemekte. O BİRİ her koşulda benden aslında *yüklemlerime* sadakatten başka bir şey
olmayan bir kendime sadakat gasp etme niyetinde.

Bir adam gibi, bir çalışan gibi, bir işsiz gibi, bir anne gibi, bir militan gibi, bir filozof gibi
davranmam bekleniyor.

O BİRİ benim oluşlarımın öngörülemez seyrini bir kimliğin sınırlarına dahil etmek istiyor.

O BİRİ beni, benim için seçilmiş bir tutarlılık
dinine sokmak istiyor.

Ne kadar iyi *tanırsam*, jestlerim de o kadar iyi ketlenir, *içeriden* ketlenir. Burdayım işte, yeni
iktidarın süper sıkı ağ örgüsüne yakalanmış vaziyette. Yeni polisin ele gelmez ağında:
İMPARATORLUGUN NİTELİKLER POLİSİ.

Kendimi “bütünlediğim” koca bir meclisler ağı var ve bana bu nitelikleri katan o.

Koca bir dosyalama, teşhis ve karşılıklı gözetleme tırvırı sistemi.

Koca bir yaygın yokluk reçetesi.

Panoptizmi, özelleştirilmiş şeffaflığı, atomizasyonu amaçlayan koca bir bağdaşım/zihin denetimi
mekanizması.

Ve ben bunun içerisinde mücadele ediyorum.

Anonim olmam gerekli. Mevcut olabilmem için.

Ne kadar anonim olursam o denli mevcut olurum.

Ayrırt edilmezlik bölgelerine ihtiyacım var
ulaşabilmek için Olağana.

Artık adımda kendimi *tanımamak* üzere. Artık adımda onu söyleyen kişinin sesi dışında bir şey
duymamak üzere.

Şeylerin *nasıl* oluşuna cisim vermek üzere, *ne* oluşlarına değil *nasıl* olup da neyseler o olduklarına.
Yaşam-biçimlerine.

Opaklık bölgelerine ihtiyacım var öyle ki tüm nitelikler,
suçlu de olsa dahiyane de,
ayırmasın artık bedenleri.

Herhangi olmak. Herhangi bir *tekillik* olmak, doğuştan değildir.

Daima mümkündür ama asla doğuştan değildir.

Herhangi bir tekillik olmanın bir *politikası* var.

Bunun özü İmparatorluk’tan aşımak
genelde çatlaklar arasında kalmış koşul ve araçları
öylece tecrübe edebilmek üzere kendini.

Bu politik bir şey, çünkü bir yüzleşme kapasitesi içeriyor
ve yeni bir beşeri toplaşmaya tekabül ediyor.

Herhangi tekilliğin politikası: Hiçbir edimin belli bir bedene atfedilemeyeceği alanlar açmak. Kentli
aygıtların – bilgisayarlar, arabalar, okullar, kameralar, cep telefonları, cimnastik salonları,
hastaneler, televizyonlar, sinemalar daha neler neler – işgüzar dağıtımı tarafından çalınan *jest*
yapma yeteneklerinin bedenler tarafından geri kazanıldığı bir yer.

Onları tanıyarak.

Seferberliklerini lağvederek.
Onları boş yere fir döndürerek.
Başın gövdeden ayrı varolabilmesini sağlayarak.

Herhangi tekilliğin politikası.

Herhangi olmanın kendisi her türlü *herhangi oluştan* daha devrimcidir.

Mekânları kurtarmanın kendisi bizi “kurtarılmış bir mekan”dan yüz kat daha özgür kılar.

Bir eyleme güç sarfetmekten ziyade ihtimallerimin deveranının tadını çıkarıyorum. *Herhangi tekilliğin* politikası saldırıda saklıdır. Hal böyleyken, bizim koşulları zaptettiğimiz an ve mekanlarda anında ve mekanında

böylesi bir anonimliğin,

yalın bir haldeki anlık duraksamanın,

fırsat bu fırsattır tüm biçimlerimizden çekip çıkarmak için *mevcudiyetin saf* denklliğini,

fırsat bu fırsattır nihayet olmak için

burada.

II

Nasıl yapmalı? *Ne yapmalı* değil? *Nasıl yapılacağı?* Araçlar sorunu.

Amaçlar değil, *bedeşler* değil,

stratejik olarak mutlak surette yapılacak ne *olduğu* değil.

Taktik olarak, durum *itibariyle*, ne *yapabileceğimiz*

ve bu kabiliyetin *elde edilmesi*.

Nasıl? Nasıl firar etmeli? Bu nasıl işler? Yaralarım ve komünizm arasında nasıl bir tevafuk

kurmalı? Şefkati yitirmeden savaşı nasıl sürdürmeli?

Soru teknik bir soru. Bir problem değil. Problemler kârlıdır.

Uzmanları besler.

Bir soru.

Teknik bir soru. Bu tekniklerin *aktarım* tekniği meselesiyle kendini ikiye katlayan.

Nasıl yapmalı? Sonuç daima hedefle çelişir. Çünkü bir amaç belirlemek de bir araçtır.

başka bir araç.

Ne yapmalı? Babeuf, Çernişevski, Lenin. Klasik erkeklik ağrı kesici ister,

bir illüzyon, her neyse. Kendini biraz daha görmezden gelmeyi sağlayacak bir *araç*. Bir mevcudiyet olarak.

Bir yaşam-biçimi olarak. *Mevcut* bir varlık olarak, eğilimleri olan.

Kararlı eğilimler.

Ne yapmalı? Mutlak nihilizm olarak gönüllülük. *Klasik erkekliğe* has bir nihilizm.

Ne yapmalı? Yanıtı basit: kendini bir kez daha seferberlik mantığına, geçici aciliyete teslim etmek.

İsyan bahanesiyle. Yazıya dök amaçları, *sözcükleri*. Onların başarılması için

uğraş. *Sözcüklerin* başarılması. Bu esnada varoluşu ertele. Kendini paranteze al. Kendinden

müstesna yaşa. Zamanın alabildiğine dışında. Geçer. Geçmez. Durur.

Ta ki... Bir dahaki sona dek.

Ne yapmalı? Başka bir deyişle: hayat beyhude. Yaşamadığın her ne varsa, Tarih onu sana sunacaktır.

Ne yapmalı? Bu kişinin kendisine dair ve dünyaya saçılan cehaletidir.

Dünyadan bihaber olarak.

Nasıl yapmalı? *Nasıl* sorusu. *Hangi* varlık, jest, ya da şey *olduğu* değil, *onun nasıl öyle olduğu*. Onun yüklemelerinin onunla nasıl bağıntılı olduğu sorusu.

Ve onun da onlarla.

Bırakın olsun. Bırakın özne ve yüklemeleri arasındaki boşluk olsun. Mevcudiyetin *dipsizliği*.

Bir erkek, “erkek” değildir. Beyaz bir at, “at” değildir.

Nasıl sorusu. *Nasıla dikkat*. “Bir kadın”ın bir kadın oluşuna ve olmayışına dikkat – dışı bir varlığı “bir kadın”a çevirmek için pek çok meclis [*dispositifs*] gerek ya da siyah tenli bir adamı “bir Siyah”a.

Etik farka dikkat. Etik *öğeye*. Onu tüketen indirgenemezliklere.

Bir işgaldeki bedenler arasında neler olup bittiği işgalin kendinden çok daha ilginçtir.

Nasıl yapmalı? demek, İmparatorluk’la askeri karşılaşmanın Partimiz içindeki ilişkilerin pekişmesinin hizmetine sunulması demek. Politik olanın, etik öge *dahilinde* belli bir şiddet düzeyinden başka bir şey olmaması demek. Devrimci savaşın, kendi temsili ile karıştırılmaması demek: yani, çığ bir mücadele gerçeğiyle.

Nasıl sorusu? Şeylerin, varlıkların meydana gelişlerine dikkat kesilmek. Akıbetlerine. Kendi geçiciliklerinin direngen ve sessiz çıkıntılığına, tüm geçiciliklerin gezegensel ezilişi karşısında aciliyetin geçiciliği eliyle.

Bunun sistemli bir inkârı olarak *Ne yapmalı?* Meşgul bir aşk yoksunluğunun açılış formülü olarak.

Ne yapmalı? geri dönüyor. Bir kaç yıldan beri geri dönüyor. Seattle’dan beri değil doksanların ortasından beri. *Kritiğin* dirilişi güya İmparatorluğa meydan okuyor.

Altmışlardan kalma sloganlar ve numaralarla. Ne var ki bu kez hepsi sahte.

Masumiyet, öfke, iyi niyetler ve toplum talebi hep sahte. Eski sosyal-demokrat heyecanlar silsilesi topyekûn yeniden dolaşıma sokuluyor. *Hristiyan* heyecanlar.

Ve yeniden huzurunuzda gösteriler. Tutku-katili gösteriler. Hiçbir haltın olmadığı.

Ve artık hiçbir şey de göstermeyen

kolektif yokluktan başka.

Şimdi ve daima.

Woodstock’a, cigaralığa, 68 Mayıs ve militanlığa özlem duyanlar için karşı-zirveler var. Sahne yeniden kuruldu, *olanak eksikliğiyle*.

İşte günümüzün *Ne yapmalı* hükmü?: küresel metaya kafa tutmak üzere dünyanın öbür ucuna gitmek,

Ve sonra geri dönmek, koca bir ittifak düşü ve medyatize bölünmüşlüğü ardından, kendini yerel metaya teslim etmek.

Eve döndüğünde, gazetede resmin basılmıştır... Hep beraber bir başına!.. Bir varmış bir yokmuş... Ah o eski gençlik!..

Orda yitip gitmiş, boş yere tutkuları için bir fırsat arayan üçbeş delişmen bedene yazık.

Biraz daha bıkkın dönecekler. Biraz daha yorgun. Güçten düşmüş.

Karşı-zirveden karşı-zirveye koşarak en sonunda anlayacaklar. Ya da anlamayacaklar.

İnsan, İmparatorluğa idari bakımdan kafa tutamaz. İnsan İmparatorluğu *tenkit etmez*.

Onun güçleriyle *karşılaşırsın*.

Bulduğun yerden.

Şu ya da bu alternatif hakkında fikir beyan etmek, çağrıldığı yere gitmek bir işe yaramaz.

İmparatorluğun küresel projesinin küresel alternatifi diye bir şey yok. Çünkü İmparatorluğun küresel projesi diye bir şey yok. Bir *imparatorluk yönetimi* var. Yönetimin her türlü kötür.

Başka bir toplum talep edenler ortada toplum diye bir şey kalmadığını idrak etmeli. Ancak belki ondan sonra pürheves-yöneticiler olmaktan vazgeçerler. Vatandaş olmaktan. *Kızgın* vatandaşlar olmaktan.

Küresel düzen düşman olarak görülemez. Doğrudan.

Çünkü küresel düzenin *mekanı* yoktur. Tam aksine. O bir mekansızlıklar düzenidir.

Yetkinliği küresel olması değil, *küresel bir biçimde yerel* olmasıdır. Küresel düzen her türlü akıbetin hariç tutulmasıdır çünkü yerelliğin en uç, en otoriter biçimde işgalidir. Küresel düzene ancak *yerel düzeyde* karşı çıkılabilir. İmparatorluğun haritası üzerine opak bölgelerin yayılmasıyla. Bunların giderek artan temaslarıyla.

Yeraltıyla.

Yaklaşan politika. Küresel yönetime karşı yerel isyanın politikası. Kendinden mahrumiyete karşı kazanılan mevcudiyetin politikası. Vatandaşa karşı, imparatorluğun yabancılaştırmasına karşı. Hırsızlıkla, hileyle, cürümle, dostlukla, düşmanlıkla, komployla.

Yaşama yollarının detaylandırılmasıyla ki aynı zamanda dövüşme yollarıdır da bunlar.

Siyaset-i vakta.

İmparatorluk hiçbir şeyin olup bitmediği her yerdir. Somut polis müdahalesi tehdidini her yerde dalgalandırarak yokluğu idare eder.

İmparatorluğu yüz yüze gelinecek bir hasım olarak gören herkes tedbirî imhayla karşılaşacaktır. Şu andan itibaren, farkedilmek yenilmek demektir.

Nasıl farkedilmez olunacağını öğrenmek. Karışıp kaybolmak. Yeniden varmak tadına anonimliğin

gelişigüzeğelliğinin.

Farklılıktan feragat etmek,

Kısıtlamadan sınırlanmak:

yüzleşme için en elverişli koşulları kurmak.

Kurnaz olmak. Amansız olmak. Ve bu amaçla

berhangî olmak.

Nasıl yapmalı? kayıp çocukların sorusudur. Öğretilmemişlerin. Sarsak jestlilerin. Hiçbir şey *verilmemişlerin*. Yaratık-lığı, avareliği, daima kendine ihanet edenlerin.

Yaklaşan başkaldırı kayıp çocukların başkaldırısı.

Tarihsel intikalin cıvata dişlisi kırıldı. Devrimci gelenek bile

öksüz bırakıyor bizi. Bilhassa da işçi hareketi. Süreç'le daha iyi entegrasyona hizmet eder hale gelen işçi hareketi. Toplumsal değer biçmenin yeni, siberetik Süreç'i.

1978'de, işçi hareketi adınaydı İtalyan Komünist Partisi'nin, sözde "elleri temiz parti"nin, Otonomi'ye karşı cadı avını başlatması.

Proleterya sınıfı anlayışı adınaydı, toplum soyutlaması adınaydı, emek, fayda ve toplumsal adap adınaydı.

"Demokrasi" ve meşruluk adınaydı.

"Operaismo" sayesinde hayatta kalmayı başaran işçi hareketi.

Varolan yegane kapitalizm eleştirisi, *Topyekân Seferberlik'in bakış açısı*.

Müşkül ve paradoksal bir öğretisi,

Marksist nesnellığı ancak öznelikten bahsederek koruyabilen.

Nasılın inkarını emsalsiz bir entellektüelliğe vardırarak olan.

Jestlerin nihai olarak sonuçlarına indirgenmesinde muvaffak oluş.

Çizgileri *mukaddem geleceğin*

Herbir şeyin *hükümünü yitirmiş* olacağı.

Eleştiri nafile oldu. Eleştiri nafile oldu çünkü bir yokluğa tekabül ediyor. Herkes egemen düzenin hangi zeminde durduğunu biliyor. Artık *eleştirel* teoriye ihtiyacımız yok. Artık öğretmenlere ihtiyacımız yok. Bundan böyle *eleştiri* evcilleştirmenin müttefidir. *Evcilleştirmenin eleştirisi bile*.

Yokluğu yeninden üretir. Bizimle olmadığımız bir yerden konuşur. Bizi başka bir yere sevkeder. Bizi tüketir. Namerttir. Ve ihtiyatla siper alır kıyıma gönderirken bizi. Nesnesine gizliden gizliye aşık, mütemadiyen yalan söyler bize. Proleterler ve “angaje” entellektüeller arasındaki kısa ve öz romantizm bundandır işte. İki tarafın da aynı haz ya da özgürlük fikrine sahip olmadığı mantık evlilikleri. Yeni eleştirilerden ziyade, yeni kartografiler gerek bize. İmparatorluk kartografileri değil, onun dışına taşan çizgilerin kartografileri. Nasıl yapmalı? Haritalar gerek bize. Haritadan kaybolmuş şeylerin haritası değil. Navigasyon haritaları. *Denizcilik* haritaları. *Yön bulma araçları*. Farklı firari takım adaların neler barındırdığını açıklamaya ya da temsil etmeye çalışan değil, onlara nasıl katılacağımıza işaret eden. *Portulanlar*.

III

Bugün Perşembe, 17 Eylül 1996, şafak sökmeden hemen önce. ROS (Özel Harekat Birliği) ülke çapında 70 kadar İtalyan anarşistinın tevkifini düzenliyor. Amaç on beş yıl sonuç alınamadan süren isyancı anarşistler soruşturmasına bir son vermek. Teknik gayet tanıtık: bir “itirafçı” türet, ona geniş çaplı, yıkıcı bir hiyerarşik örgütlenmenin varlığını ihbar ettir. Sonra da bu asılsız uydurma üzerinden, etkisiz hale getirmek istediğin her kim varsa onları bu örgütün bir parçası olmakla suçla. Bir kez daha, “bir balık tutmak için koca denizi kurut”. Ortadaki sadece ufak bir gölet olsa da. Ve de bir kaç ufak çamça.

ROS’tan bu vaka üzerine bir “istihbarat servisi pusulası” sızdırıldı. Stratejilerini açıklıyor. General Dalla Chiesa’nın ilkeleri üzerine kurulu olan ROS imparatorluğun karşı-isyen servisinin klasik örneğidir. Halka nüfuz eder. Bir yoğunluğun vuku bulduğu yerde, bir şeyler *cereyan ettiği* yerde, durumun *Fransız doktoru* odur. Tesis eden, hastalıktan korunma kılıfıyla, salgını yalıtmayı amaçlayan karantina sınırlarını. Korktuğu şey bu belgede yazılanlardır. Korktuğu şey “*politik anonimliğin bataklığı*”dır. İmparatorluk korkuyor. İmparatorluk *herhangi* olabileceğimizden korkuyor. Sınırları belli bir çember, silahlı bir örgüt. Bu onları korkutmaz. Fakat işgalevlerinden, öz-yönetimli çiftliklerden, kolektif evlerden, *fine a se stesso* toplantılardan, radyolardan, hünerler ve fikirlerden oluşan yayılcı bir burç. Bedenler ve bu bedenler arasındaki etkileşimlerle örülü bütün. O zaman işler değişir.

Bedenlerin komplosu. Eleştirel zihinlerin değil *eleştirel cismaniyetlerin*. İşte bu İmparatorluğu korkutur. İşte usul usul yükselen budur, artan akımıyla toplumsal çekilmenin. Bedenlerin *temasına* için bir opaklık mevcut. İmparatorluğun ışık saltanatıyla bağdaşmayan şeylerin üzerinde parıldayan *sadece parçalara ayırmak üzere onları*.

Saldırgan Opaklık Bölgeleri ihtiyaç duymaz
yaratılmaya.

Oradalar zaten, tüm ilişkilerde hakiki bir
iletişimin vuku bulduğu bedenler arasında.

Tek yapmamız gereken bu opaklığın parçası olduğumuzu kabûl etmek. Ve kendimize araçlar
sağlamak bunu yaymak,
savunmak için.

Her nerede başarabilirsek bozguna uğratmayı imparatorluğun meclislerini, enkaza çevirmeyi
Biyo-iktidar ve Gösteri'nin tüm daimi işlerini, salıvermeyi bir bölük *jurttası*. Yeni *untorelliyi tecrit
etmeyi*. Bu geri kazanılmış ayırtdilmezlikte

otonom bir etik doku
kendiliğinden oluşturacaktır
ayrılıkçı bir tutarlılık planı.

Bedenler toplarlar. Yeniden soluk alın. Nifak birliği olun.

Bu alanların askeri güçle bastırılmaya mahkum olmasının önemi yok cidden. Mühim olan, her
seferinde, garantili bir kaçış yolunu korumak.

Ve sonra tekrar toplanmak.

Başka bir yerde.

Daha sonra.

Ne yapmalı? sorusunun arkasında yatan problem genel grev *mitiydi*.

Nasıl yapmalı? sorusunun yanıtıysa İNSANİ GREV *pratiginde* saklı.

Genel grev sömürünün sınırlı olduğu anlamına geliyordu

zaman ve uzamda,

yabancılaşma kısmiydi, tanıdık bir düşmandan kaynaklanıyordu ve dolayısıyla yenilebilirdi.

İnsani grevse iş ve hayat arasındaki sınırların silikleştiği bir çağa hitap ediyor.

Tüketme ve hayatta kalmanın,

“yıkıcı metinler” üretme ve endüstriyel uygarlığın zehir zikkım etkileriyle başatmenin
spor yapmak, aşk yapmak, ebeveyn olmak ya da Prozac almanın.

Her şey iş.

Çünkü İmparatorluk yönetir ve öğretür, özümser ve yeniden birleştirir
yaşayan her şeyi.

“Olduğum şey” bile, *şimdi ve burada* inkâr etmediğim öznelleştirme bile,
her şey üretken.

İmparatorluk her şeyi işe koştur.

İdeal olarak profesyonel profilim kendi yüzümle örtüşecektir.

Gülümsemese bile.

Çünkü her halükârda, asi somurtmalar iyi satar.

İmparatorluk, hiç öyle değilmiş gibi görünürken, üretim araçlarının denetim araçları haline geldiği
andır.

İmparatorluk, her şeyde politik momentin *hükmetmesidir*
ekonomik olana.

Genel grev bunun karşısında aciz kalır.

İmparatorluğun karşısına çıkarılması gereken şey bir insani grev.

Üretim ilişkilerine asla saldırmayan aynı zamanda saldırmadan
onları ayakta tutan duygusal düğümlere de.

İmparatorluğun yüz kızartıcı libidinal ekonomisinin kuyusunu kazan,

Nötrlenmiş bedenler arasındaki her temasta bastırılmış etik unsuru – ‘*nasıl*’ – geri getiren.

İnsanın şu ya da bu öngörülebilir tepkiyi

şu ya da bu suçluluk dolu ya da dargın havayı beklediği yerde

insani grev

ONU YAPMAMAYI SEÇER.

Kalabalıktan sıvışan. Onu yutan ya da patlatan.

Kendini toparlayıp, yeğleyen

başka bir şeyi.

Toplaşmanın izinli olasılıklarına ait olmayan başka bir şey.

Şu ya da bu hükümet bürosuyla karşılaşmada, şu ya da bu süper markette parayı öderken, kibar bir sohbetle, bir polis baskınında,

güç dengesine göre,

insani grev bedenler arasındaki boşluğa süreklilik kazandırır,

içine düştükleri *çifte açmazı* un ufak eder

onları mevcudiyete zorlar.

İcat edilmeyi bekleyen yepyeni bir makine kırıncılık var, Sermaye'yi besleyen insan makinesine karşı bir Ludizm.

İtalya'da radikal feminizm insani grevin bir nevi embriyon haliydi.

"Annelere, kadınlara ve kızlara son, haydi yıkalım aileleri!" bir davetti beklenen olaylar zincirini kırma jestine,

sıkıştırılmış potansiyelleri serbest bırakmak üzere.

Siki tutmuş aşk ilişkilerine, sıradan orospuluğa bir darbeydi.

Yabancılaşmanın yönetiminde temel birim olarak çiftin aşılma çağrısıydı.

Bir suç ortaklığı çağrısı, öyleyse.

Böyle bir pratik dolaşıma, sırayete ihtiyaç duyuyordu.

Kadınların grevi dolaylı olarak erkeklerin ve çocukların da grevini gerektiriyordu, hepsini fabrikalardan, okullardan, ofislerden ve hapishanelerden kaçmaya çağırıyordu,

her bir durum için başka bir oluş, başka bir *'nasıl'* yeniden icat etmek üzere.

Yetmişler İtalya'sı koca bir insani grev sahasıydı.

"Ödenmeyecek" hareketleri, silahlı soygunlar, işgal edilmiş mahalleler, silahlı gösteriler, korsan radyolar, sayısız "Stokholm sendromu" vakası ve hatta alıkonulmasının sonlarına doğru

Moro'nun yazdığı meşhur mektuplar bile insani grev biçimleriydi.

Stalinistler o zamanlar "yaygın mantıksızlık" der dururdu.

Yazarlar da var

hiçbir şey yapmayan

insani grev dışında.

Kafka, Walser,

ya da Michaux,

örneğin.

Müşterek olarak kazanmak için bu silkeleme becerisini

alışkanlıkları,

bu başatme sanatı, kendi içinde,

tüm konukların en rahatsız edicisiyle.

Mevcut savaşta,

Sermaye'nin aciliyet reformizminin duyulmak için devrimci kılığına girmek zorunda kaldığı,

en demokratik kavgaların, karşı zirvelerin,

doğrudan eylemi tecrübe ettiği

bize de bir rol biçilmiş.

Şehitlerini oynamak demokratik düzenin

kendine *varabilecek* herkesi tedbiren vuran.

Çakılıp kalmalıyım bilgisayar ekranı karşısında nükleer santraller patlarken, birileri hormonlarımla

oyarken ya da beni zehirlerken.
Kurban retorijini söylemeye koyulmalıyım. Bilindiđi üzere,
herkes kurban, zalimler bile.
Ve tadını çıkarmalıyım ihtiyatlı mazoşizm devranının
duruma büyüünü geri kazandıran.

Bugün insani grev demek
kurban rolünü oynamayı reddetmek demektir.
Ona saldırarak.
Şiddeti geri alarak.
Dokunulmazlığı uygulayarak.
Kötürüm kalmış vatandaşların anlamasını sağlayarak.
savaşa katılmasalar da onun bir parçası olduklarını.
Bize, ya bu ya da ölüm dendiğinde, aslında
daima
hem bu hem ölüm olduğunu.

Öyleyse,
insani grev
üstüne insani grev, varana dek
isyana,
geriye hiç bir şey bırakmayan,
hepimizin,
herhangi
tekalliklerinden başka.

Bir işgal evinde. Bir sefahat aleminde. Bir isyanda. İşgal edilmiş bir tren ya da köyde. Bir araya geliyoruz yeniden.

Bir araya geliyoruz yeniden
herhangi tekillikler olarak. Yani
ortak bir bağ temelinde değil,
ortak bir mevcudiyet temelinde.

İşte bu bizim
komünizm talebimiz. Geceye özgü uzamlar ihtiyacı.
bir araya gelebileceğimiz
ötesine geçip
yüklemlerimizin.

